EVGENI TANCHEV
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2021. július 15. [1]

C-725/19. sz. ügy

IO
kontra
Impuls Leasing România IFN SA

(a Judecătoria Sectorului 2 București [bukaresti 2. kerületi helyi bíróság, Románia] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Előzetes döntéshozatal – 93/13/EGK irányelv – A fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételek – A 6. cikk (1) bekezdése és a 7. cikk (1) bekezdése – A tényleges érvényesülés elve – Végrehajtási eljárás – Azon nemzeti szabályozás, amelynek alapján a végrehajtási kifogást elbíráló bíróság nem rendelkezik hatáskörrel a szerződési feltételek tisztességtelen jellegének vizsgálatára – Külön kereset létezése”

I. Bevezetés

1. A Judecătoria Sectorului 2 București (bukaresti 2. kerületi helyi bíróság, Románia) által benyújtott jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv [2] értelmezésére vonatkozik. A kérelem olyan végrehajtási eljárás keretébe illeszkedik, amelyet végrehajtható okiratnak minősülő lízingszerződés alapján folytattak le.

2. A jelen ügy által felvetett fő kérdés lényegében az, hogy a 93/13 irányelv 6. cikkének (1) bekezdésével és 7. cikkének (1) bekezdésével ellentétes-e az olyan nemzeti szabályozás, amelyek nem teszi lehetővé az azon eljárást lefolytató bíróság számára, amelyben a fogyasztó a végrehajtást vitatja, hogy hivatalból *(ex officio)* vagy a fogyasztó kérésére vizsgálja a szerződési feltételek tisztességtelen jellegét, mert a nemzeti jog szerint lehetőség van arra, hogy a fogyasztó külön keresetet nyújtson be, amelyben a szerződés megvizsgálható annak megállapítása érdekében, hogy tartalmaz-e tisztességtelen feltételeket.

3. A jelen ügyet a Bíróság négy másik üggyel (C-600/19, C-693/19., C-831/19. és C-869/19. sz. ügy) párhuzamosan vizsgálja, amelyekben a mai napon ismertetem indítványomat. Ezek az ügyek spanyol és olasz előzetes döntéshozatal iránti kérelmeken alapulnak, szintén hasonló és potenciálisan érzékeny olyan kérdéseket érintve, amelyek arra vonatkoznak, hogy

[1] Eredeti nyelv: angol.

[2] HL 1993. L 95., 29. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 2. kötet, 288. o.

meddig terjed a nemzeti bíróság azon kötelezettsége, hogy a Bíróságnak a 93/13 irányelvet értelmező ítélkezési gyakorlata alapján hivatalból vizsgálja a szerződési feltételek tisztességtelen jellegét, továbbá arra, hogy mindez milyen viszonyban van a nemzeti eljárásjogi rendszerekkel.

4. Következésképpen a jelen ügy alkalmat ad a Bíróság számára arra, hogy továbbfejlessze a tisztességtelen feltételeknek a 93/13 irányelv szerinti bírósági felülvizsgálatára vonatkozó ítélkezési gyakorlatát a gyorsított eljárások tekintetében, amelyek során a hitelezők a fogyasztók tartozásainak behajtását kérik a tagállamokban.

II. Jogi háttér

A. Az uniós jog

5. A 93/13 irányelv 6. cikkének (1) bekezdése előírja:

„A tagállamok a fogyasztók és a szakmai versenytársak érdekében gondoskodnak arról, hogy megfelelő és hatékony eszközök álljanak rendelkezésre ahhoz, hogy megszüntessék az eladók vagy szolgáltatók fogyasztókkal kötött szerződéseiben a tisztességtelen feltételek alkalmazását.”

6. A 93/13 irányelv 7. cikkének (1) bekezdés a következőket mondja ki:

„A tagállamok a fogyasztók és a szakmai versenytársak érdekében gondoskodnak arról, hogy megfelelő és hatékony eszközök álljanak rendelkezésre ahhoz, hogy megszüntessék az eladók vagy szolgáltatók fogyasztókkal kötött szerződéseiben a tisztességtelen feltételek alkalmazását.”

B. A román jog

7. A módosított Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori (az eladók vagy szolgáltatók fogyasztókkal kötött szerződéseiben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 2000. november 6-i 193/2000. sz. törvény; a *Monitorul Oficial al României* I. részének 2000. november 10-i 560. száma; a továbbiakban: 193/2000. sz. törvény) ültette át a 93/13 irányelvet a román jogba.

8. A Codul de procedură civilă (a polgári perrendtartásról szóló törvény) 713. cikke (2) bekezdésének a 310/2018. sz. törvény általi módosítását követő változata [3] előírja:

„Ha a végrehajtás alapját bírósági határozattól eltérő végrehajtható okirat képezi, a kifogás alátámasztása érdekében a végrehajtható okiratban meghatározott követelés megalapozottságával kapcsolatos ténybeli és jogi alapok kizárólag akkor hozhatók fel, ha a törvény nem rendelkezik a szóban forgó végrehajtható okirat megsemmisítésére irányuló eljárásjogi jogorvoslatról, beleértve a polgári jogi keresetet is.”

[3] Legea nr. 310/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea altor normative act (a polgári perrendtartásról szóló 134/2010. sz. törvény, valamint egyéb jogszabályok módosításáról és kiegészítéséről szóló 310/2018. sz. törvény; a *Monitorul Oficial al României* I. részének 2018. december 18-i 1074. száma; a továbbiakban: 310/2018. sz. törvény), amely 2018. december 21-én lépett hatályba.

9. A polgári perrendtartásról szóló törvény 713. cikkének (2) bekezdése a 310/2018. sz. törvény általi módosítását megelőzően előírta:

„Ha a végrehajtás alapját bírósági határozattól eltérő végrehajtható okirat képezi, a kifogás alátámasztása érdekében a végrehajtható okiratban meghatározott követelés megalapozottságával kapcsolatos ténybeli és jogi alapok kizárólag akkor hozhatók fel, ha a törvény nem rendelkezik a szóban forgó végrehajtható okirat megsemmisítésére irányuló eljárásjogi jogorvoslatról.”

III. A tényállás, az eljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

10. Az előzetes döntéshozatalra utaló végzés szerint 2008. augusztus 20-án az Impuls Leasing România IFN SA (a továbbiakban: Impuls Leasing) mint lízingbe adó a fogyasztói minőségben eljáró IO-val mint lízingbe vevővel gépjármű használati jogának átruházása tárgyában lízingszerződést kötött 48 hónapos időszakra.

11. Ezt követően IO nem tudott eleget tennie a szerződés szerinti fizetési kötelezettségeinek. 2010. március 19-én IO visszaadta a fent említett gépjárművet az Impuls Leasing részére. 2010. június 29-én az Impuls Leasing a szóban forgó gépjárművet 5294,12 euró összegért értékesítette egy harmadik személy részére.

12. 2010. október 15-én az Impuls Leasing IO-val szemben a szerződés alapján végrehajtás iránti kérelmet terjesztett elő egy bírósági végrehajtónál. A végrehajtási eljárás 5168,28 román lej (RON) (hozzávetőleg 1200 euró) összeg behajtását követően 2016. november 16-án látszólag lezárult amiatt, hogy IO vagyonában nem volt lefoglalható vagyontárgy.

13. 2019. március 26-án az Impuls Leasing IO-val szemben a szerződés alapján egy második végrehajtás iránti kérelmet terjesztett elő egy másik bírósági végrehajtónál 137 502,84 RON (körülbelül 29 000 euró) összegben a fennmaradó, állítólagosan neki járó követelések teljesítését kérve.

14. A Judecătoria Sectorului 2 București (bukaresti 2. kerületi helyi bíróság) 2019. április 12-i végzésével jóváhagyta a végrehajtás iránti kérelmet ebben az összegben, hozzáadva a végrehajtás költségeit.

15. 2019. május 8-i végzésében a bírósági végrehajtó megállapította a végrehajtás költségeit. Ugyanezen a napon a végrehajtó megtette a végrehajtási aktusokat, és ezekről tájékoztatta IO-t.

16. 2019. május 24-én IO végrehajtási kifogást terjesztett a Judecătoria Sectorului 2 București (bukaresti 2. kerületi helyi bíróság) elé, amellyel a végrehajtási aktusok megsemmisítését, és a szerződésre vonatkozó végrehajtást megelőző helyzet helyreállítását kérte.

17. A kérdést előterjesztő bíróság jelzi, hogy az IO-val szemben indított végrehajtási eljárás alapját képező szerződés tartalmaz bizonyos, a 93/13 irányelvet a román jogba átültető 193/2000. sz. törvény értelmében tisztességtelennek tekinthető feltételeket. E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy a szerződés 10.9.1. pontjában foglalt feltétel alapján a lízingbe adó a lízingbe vevő által fizetendő bármely pénzösszeg késedelmes megfizetése esetén jogosult a késedelem minden egyes napjára vonatkozóan a még fizetendő összeg 0,35%-ának megfelelő összegű késedelmi kamatot felszámítani a lízingbe vevővel szemben, amelynek alapján az Impuls Leasing 116 723,72 RON (hozzávetőleg 25 000 euró) összegben követel késedelmi kamatot, miköz-

ben a lízingszerződés összértéke 9232,07 euró összegnek felelt meg. Emellett a kérdést előterjesztő bíróság kiemeli, hogy a szerződés 13. pontjában szereplő feltétel a szerződéses kötelezettségek teljesítésének a lízingbe vevő által történő elmulasztása esetén a lízingbe adó által követelhető kártérítés nagyságát szabályozza, és hogy e feltétel alapján az Impuls Leasing – többek között – 25 155,43 RON (hozzávetőleg 5300 euró) összegű tőkekülönbözet és 13 453,96 RON (hozzávetőleg 2800 euró) összegű kifizetetlen számlák megfizetését követeli.

18. A kérdést előterjesztő bíróság kifejti, hogy a polgári perrendtartásról szóló törvény 713. cikke (2) bekezdésének a 310/2018. sz. törvény általi módosítását megelőzően hatályos változata értelmében a nemzeti bíróság a végrehajtási kifogás keretében megvizsgálhatta a szerződési kikötések tisztességtelen jellegét, mivel nem létezett kifejezetten a lízingszerződés megsemmisítésére irányuló eljárásjogi jogorvoslat e rendelkezés értelmében. Ezzel szemben a polgári perrendtartásról szóló törvénynek az e törvénnyel módosított 713. cikke (2) bekezdésének az alapeljárásra alkalmazandó jelenleg hatályos változata szerint ez csak akkor áll fenn, ha nem létezik az ilyen szerződések megsemmisítésére irányuló eljárásjogi jogorvoslat, beleértve a polgári jogi keresetet is. A kérdést előterjesztő bíróság szerint, mivel a fogyasztó a 193/2000. sz. törvény alapján benyújthat ilyen polgári jogi keresetet, amelynek keretében az ilyen szerződések megvizsgálhatók annak megállapítása érdekében, hogy tartalmaznak-e tisztességtelen feltételeket, ez azt jelenti, hogy a nemzeti bíróság már nem vizsgálhatja meg a szerződési feltételek tisztességtelen jellegét a végrehajtási kifogás keretében.

19. A kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlatára tekintettel a nemzeti végrehajtási mechanizmusok a tényleges érvényesülés elvével összhangban nem tehetik rendkívül nehézzé vagy lehetetlenné az uniós jog által a fogyasztóknak biztosított jogok gyakorlását, és hogy e jogok tényleges védelme kizárólag akkor biztosítható, ha a nemzeti eljárásjogi rendszer a végrehajtási eljárás keretében is lehetővé teszi annak hivatalból történő vizsgálatát, hogy valamely szerződés feltételei tisztességtelenek-e. A kérdést előterjesztő bíróságnak tehát kétségei vannak afelől, hogy a polgári perrendtartásról szóló törvénynek a 310/2018. sz. törvénnyel módosított 713. cikkének (2) bekezdése összhangban áll-e a 93/13 irányelvvel, mivel a fogyasztóknak polgári jogi keresetet kell benyújtaniuk, anélkül hogy az irányelv által rájuk ruházott jogokat végrehajtási kifogás útján gyakorolhatnák.

20. E körülmények között a Judecătoria Sectorului 2 București (bukaresti 2. kerületi helyi bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„A tényleges érvényesülés elvére figyelemmel úgy kell-e értelmezni a 93/13/EGK irányelvet, hogy azzal ellentétes a végrehajtási kifogás elfogadhatóságának feltételeivel kapcsolatos, hatályos román szabályozáshoz – a polgári perrendtartásról szóló törvénynek a 310/2018. sz. törvénnyel módosított 713. cikkének (2) bekezdéséhez – hasonló olyan nemzeti szabályozás, amely a végrehajtási kifogás keretében azon okból nem teszi lehetővé annak a fogyasztó kérelmére vagy a bíróság által hivatalból történő vizsgálatát, hogy egy végrehajtható okiratnak minősülő lízingszerződés feltételei tisztességtelenek-e, mert létezik olyan polgári jogi kereset, amelynek keretében az »eladó vagy szolgáltató« (»vânzător sau furnizor«) és a »fogyasztó« között létrejött szerződés az ezen irányelv értelmében vett tisztességtelen feltételek fennállása szempontjából vizsgálható?”

21. Írásbeli észrevételeket az Impuls Leasing és a Bizottság nyújtott be a Bírósághoz. A 2021. április 27-i tárgyaláson IO és a román kormány vett részt.

IV. A felek észrevételeinek összefoglalása

22. IO szerint a végrehajtási eljárás gyorsított, peren kívüli eljárást jelent, amelyben a bíróság zárt ülésen, a felek idézése nélkül, a követelés benyújtásától számított hét napon belül végzésben dönt a végrehajtás jóváhagyásáról. IO hangsúlyozza, hogy a végrehajtást jóváhagyó végzés megtámadásának egyedüli módja a végrehajtási kifogás.

23. Az Impuls Leasing előadja, hogy a kérdés elfogadhatatlan, mivel a nemzeti eljárásjog értelmezésére vonatkozik, másodlagosan pedig azt, hogy nincs ellentmondás a polgári perrendtartásról szóló törvénynek a 310/2018. sz. törvénnyel módosított 713. cikkének (2) bekezdése és a 93/13 irányelv között. Véleménye szerint a peres feleknek a polgári jogi keresethez való hozzáférése nem korlátozza eljárási jogaikat, és a Bíróság ítélkezési gyakorlatára tekintettel a nemzeti bíróságoknak joguk van hivatalból megvizsgálni a szerződési feltételek tisztességtelen jellegét a 93/13 irányelv fényében, a végrehajtási eljárások keretében is, és ennélfogva a fogyasztók hatékony védelemben részesülnek.

24. A román kormány azt állítja, hogy a 93/13 irányelvvel nem ellentétes a szóban forgó nemzeti szabályozás. Kifejti, hogy a végrehajtási eljárást bírósági határozat vagy a jelen ügyben szóban forgó lízingszerződéshez hasonló végrehajtható okirat alapján folytatják le.[4] A végrehajtási eljárás megindításához a hitelező kérelmet nyújt be az illetékes bírósági végrehajtóhoz, és e végrehajtó azt kéri az eljáró bíróságtól, hogy a végrehajtást végzésével hagyja jóvá. A bíróság a végzésről rövid határidőn belül, peren kívüli eljárást követően, a felek megidézése nélkül dönt. Ebben az összefüggésben a bíróság ellenőrzi, hogy bizonyos formai feltételek teljesülnek-e, és nem utasíthatja el a végrehajtást azon az alapon, hogy az okirat tisztességtelen feltételeket tartalmaz.

25. A román kormány kiemeli, hogy az adós végrehajtási kifogás útján kérheti a végrehajtást jóváhagyó végzés hatályon kívül helyezését, amire 15 napos határidő vonatkozik. Mivel ez a végzés nem rendelkezik a *res iudicata* joghatásával, megtámadható, ha az adós kifogást terjeszt elő, és mivel a szerződési feltételek tisztességtelen jellegére nem lehet hivatkozni – a 15 napos határidőn belül sem –, nem merül fel a jogvesztés. A polgári perrendtartásról szóló törvénynek a 310/2018. sz. törvénnyel módosított 713. cikkének (2) bekezdése értelmében a fogyasztó mint adós nem hivatkozhat a szerződési feltételek tisztességtelen jellegére a végrehajtási kifogásban, mivel polgári jogi keresetet nyújthat be, amely egy külön, elévülhetetlen kereset, amelynek keretében sor kerülhet a tisztességtelen feltételek bírósági felülvizsgálatára. Ebben a keresetben a fogyasztó kérheti a végrehajtás felfüggesztését, amely elemet a Bíróság nem vett figyelembe a 2019. november 6-i BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala Bucureşti és Secapital végzésében.[5] A román kormány azt állítja, hogy e felfüggesztés sürgős esetben gyorsan megoldható, továbbá hogy az e kereset keretében történő végrehajtás-felfüggesztésnek ugyanazok a feltételei, mint amelyek mellett a végrehajtási kifogás keretében lehetne elérni a felfüggesztést, és a megfizetett biztosítékot ugyanúgy kell letétbe helyezni e kereset esetében, mint a végrehajtási kifogás esetében.

26. A Bizottság azt állítja, hogy a 93/13 irányelvvel ellentétes a szóban forgó nemzeti szabályozás. Véleménye szerint a polgári perrendtartásról szóló törvénynek a 310/2018. sz. törvénnyel módosított 713. cikkének (2) bekezdése azzal a nem elhanyagolható kockázattal jár, hogy a fogyasztók nem részesülhetnek a 93/13 irányelv által biztosított védelemben. Noha a polgári jogi kereset benyújtására nincs határidő, e kereset nincs hatással a végrehajtási eljárásra, amely ezért

[4] A román kormány jelzi, hogy a közelmúltbeli jogalkotási reformok alapján, amelyek időbeli hatály miatt nem alkalmazhatók az alapeljárásra, megszűnt az olyan lízingszerződések végrehajtható jellege, amelyekben a lízingbe vevő fogyasztó.

[5] C-75/19, nem tették közzé, EU:C:2019:950.

azt megelőzően lefolytatható, hogy a bíróság ebben az eljárásban a tisztességtelen feltételek érvénytelenségét megállapította, és bár lehetséges, hogy a fogyasztó a végrehajtás felfüggesztését kérje ebben az eljárásban, a követelés tárgyának értéke alapján számított biztosíték megfizetésének a polgári perrendtartásról szóló törvény 719. cikkének (2) bekezdésében előírt követelménye magas költségeket jelenthet a fogyasztó számára, és visszatarthatja őt e kereset benyújtásától. Mint azt a Bizottság a tárgyaláson kifejtette, a jelen ügy rosszabb helyzetre vonatkozik annál, mint amely a 2019. november 6-i BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala Bucureşti és Secapital végzés[6] alapját képezi, mivel a nemzeti bíróságnak nincs lehetősége megvizsgálni a végrehajtási eljárás egyetlen szakaszában sem a szerződési feltételek tisztességtelen jellegét, a fogyasztó pedig külön eljárást köteles indítani, ami ellentétes a Bíróság ítélkezési gyakorlatában meghatározott követelményekkel.

V. Értékelés

27. Kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 93/13 irányelvnek a tényleges érvényesülés elvének fényében értelmezett 6. cikkének (1) bekezdésével és 7. cikkének (1) bekezdésével ellentétes-e az a nemzeti szabályozás, amely nem teszi lehetővé a végrehajtható okiratnak minősülő szerződésben foglalt tisztességtelen feltételeknek a nemzeti bíróság által hivatalból vagy valamely fél kérelmére történő vizsgálatát azon eljárás keretében, amelyben a fogyasztó kifogást emel a végrehajtással szemben, mivel a fogyasztó külön eljárást indíthat, amelyben a szerződést megvizsgálhatják annak megállapítása érdekében, hogy tartalmaz-e tisztességtelen feltételeket.

28. Amint az az előzetes döntéshozatalra utaló végzésből kitűnik, ez a kérdés a végrehajtási eljárásra vonatkozó román eljárásjogi szabályokból következik, amelyek szerint a polgári perrendtartásról szóló törvény 713. cikke (2) bekezdésének a 310/2018. sz. törvénnyel történő módosítását követően (lásd a jelen indítvány 8. és 9. pontját) a végrehajtási kifogást elbíráló bíróság többé nem vizsgálhatja a szerződési feltételek tisztességtelen jellegét, mivel létezik egy külön kereset, amelyet a fogyasztónak kell benyújtania, és amely lehetővé teszi a tisztességtelen feltételeknek a 93/13 irányelv alapján történő bírósági felülvizsgálatát.

29. A jelen ügyben felvetett kérdés megválaszolása érdekében először azokkal az érvekkel foglalkozom, amelyeket az Impuls Leasing a kérdés elfogadhatóságával kapcsolatban hozott fel (A. szakasz). Ezután a Bíróság azon ítélkezési gyakorlatát vizsgálom meg, amely a tisztességtelen feltételeknek a nemzeti bíróság általi, a 93/13 irányelv alapján hivatalból történő felülvizsgálatára vonatkozik (B. szakasz), valamint az ezen ítélkezési gyakorlatban kidolgozott elveknek a jelen eset körülményeire való alkalmazását (C. szakasz).

30. Ezen elemzés alapján arra a következtetésre jutottam, hogy a jelen ügyben előterjesztett kérdés elfogadható, és hogy a 93/13 irányelv 6. cikkének (1) bekezdését és 7. cikkének (1) bekezdését a tényleges érvényesülés elvének fényében úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes a szóban forgóhoz hasonló nemzeti szabályozás.

A. Elfogadhatóság

31. Az Impuls Leasing érvei szerint a jelen ügyben előterjesztett kérdés elfogadhatatlan, mivel a nemzeti jog értelmezésére vonatkozik.

[6] C-75/19, nem tették közzé, EU:C:2019:950.

32. Úgy vélem, hogy ezen érvelést el kell utasítani.

33. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 267. cikkben említett eljárás keretében, amely a nemzeti bíróságok és a Bíróság feladatainak világos szétválasztásán alapul, az alapügy konkrét tényállásának a megállapítása és megítélése, valamint a nemzeti jog értelmezése és alkalmazása kizárólag a nemzeti bíróság hatáskörébe tartozik. Következésképpen, amennyiben a feltett kérdés az uniós jog értelmezésére vonatkozik, a Bíróság – főszabály szerint – köteles határozatot hozni. [7]

34. A jelen ügyben, mivel a kérdés a 93/13 irányelv értelmezésére vonatkozik, a Bíróság hatáskörrel rendelkezik annak elbírálására.

35. Ennélfogva úgy vélem, hogy a jelen ügyben előterjesztett kérdés elfogadható.

B. A Bíróságnak a tisztességtelen feltételek nemzeti bíróságok által hivatalból történő vizsgálatára vonatkozó ítélkezési gyakorlata

36. A 93/13 irányelv 6. cikkének (1) bekezdése annak előírására kötelezi a tagállamokat, hogy a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételek nem jelentenek kötelezettséget a fogyasztóra nézve. [8] Ezen irányelvnek a huszonnegyedik preambulumbekezdésével összefüggésben értelmezett 7. cikkének (1) bekezdése arra kötelezi a tagállamokat, hogy rendelkezzenek megfelelő és hatékony eszközökről annak érdekében, hogy megszüntessék a fogyasztókkal kötött szerződésekben a tisztességtelen feltételek alkalmazását. [9] Mivel e rendelkezések vonatkozásában terjedelmes ítélkezési gyakorlat alakult ki, fel fogom vázolni a nemzeti bíróság szerződési feltételek tisztességtelen jellegének hivatalból történő vizsgálatára vonatkozó kötelezettségének fennállásával és terjedelmével kapcsolatos ítélkezési gyakorlatból levezethető azon irányadó elveket, amelyek a jelen ügyben lefolytatott elemzésem szempontjából a leginkább jelentősek.

1. A nemzeti bíróság hivatalból történő vizsgálatra vonatkozó kötelezettségének fennállása

37. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a 93/13 irányelv által létrehozott védelmi rendszer azon az elven alapszik, amely szerint a fogyasztó az eladóhoz vagy szolgáltatóhoz képest hátrányos helyzetben van, mind tárgyalási lehetőségei, mind pedig tájékozottsági szintje tekintetében, amely helyzet az eladó vagy szolgáltató által előzetesen meghatározott feltételek elfogadásához vezet, anélkül hogy a fogyasztó befolyásolni tudná ezek tartalmát. [10] A 93/13 irányelv által előírt védelem biztosítása érdekében a fogyasztó és az eladó vagy szolgáltató közötti egyenlőtlen helyzetet csak a szerződő feleken kívüli, pozitív beavatkozás egyenlítheti ki. [11]

7 Lásd: 2021. április 29-i Rzecznik Praw Obywatelskich ítélet (C-19/20, EU:C:2021:341, 64. o.).

8 Lásd: 2021. január 27-i Dexia Nederland ítélet (C-229/19 és C-289/19, EU:C:2021:68, 57. pont). Lásd még a 93/13 irányelv huszonegyedik preambulumbekezdését. Amint azt a Bíróság már elismerte, a 93/13 irányelv 6. cikkének (1) bekezdése olyan kógens rendelkezés, amely arra irányul, hogy a szerződő felek jogai és kötelezettségei tekintetében a szerződés által megállapított formális egyensúlyt a szerződő felek egyenlőségét helyreállító, valódi egyensúllyal helyettesítse. Lásd: 2020. március 11-i Lintner ítélet (C-511/17, EU:C:2020:188, 24. pont).

9 Lásd: 2020. július 9-i Raiffeisen Bank és BRD Groupe Societé Générale ítélet (C-698/18 és C-699/18, EU:C:2020:537, 52. pont).

10 Lásd: 2000. június 27-i Océano Grupo Editorial és Salvat Editores ítélet (C-240/98–C-244/98, EU:C:2000:346, 25. pont); 2019. március 26-i Abanca Corporación Bancaria és Bankia ítélet (C-70/17 és C-179/17, EU:C:2019:250, 49. pont).

11 Lásd: 2010. november 9-i VB Pénzügyi Lízing ítélet (C-137/08, EU:C:2010:659, 48. pont); 2020. március 11-i Lintner ítélet (C-511/17, EU:C:2020:188, 25. pont).

38. Ily módon, tekintettel azon közérdek jellegére és jelentőségére, amelyen a 93/13 irányelv által a fogyasztóknak biztosított védelem alapul, a nemzeti bíróság hivatalból köteles vizsgálni a 93/13 irányelv hatálya alá tartozó szerződési feltétel tisztességtelen jellegét, ezzel ellensúlyozván a fogyasztó és az eladó vagy szolgáltató közötti egyenlőtlen helyzetet, amennyiben rendelkezésére állnak az e tekintetben szükséges ténybeli és jogi elemek.[12] Valójában ez a kötelezettség eszköz a 93/13 irányelv 6. cikkének (1) bekezdésében foglalt eredmény elérésére, vagyis annak megakadályozására, hogy a fogyasztót a tisztességtelen feltételek kössék, valamint annak elősegítésére, hogy az irányelv 7. cikkében szereplő cél elérhetővé váljon, mivel az ilyen vizsgálat esetleges visszatartó erejének köszönhetően megszűnhet a tisztességtelen feltételek alkalmazása a fogyasztói szerződésekben.[13]

2. A nemzeti bíróság hivatalból történő vizsgálatra vonatkozó kötelezettségének terjedelme

39. A szintén állandó ítélkezési gyakorlat szerint a 93/13 irányelv olyan rendszer létrehozatalára kötelezi a tagállamokat, amely biztosítja, hogy minden, egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltétel vizsgálható legyen az esetlegesen tisztességtelen jellegének megítélése céljából.[14] A Bíróság azt is hangsúlyozta, hogy a fogyasztó és az eladó vagy szolgáltató között a nemzeti jogszabályok szerint zajló bírósági eljárás jellegzetességei nem jelenthetnek olyan tényezőt, amely érintheti a 93/13 irányelv rendelkezései alapján a fogyasztókat megillető jogi védelmet.[15]

40. Jóllehet a Bíróság már több vonatkozásban, továbbá a 93/13 irányelv 6. cikkének (1) bekezdése és 7. cikkének (1) bekezdése szerinti követelményeket figyelembe véve meghatározta, hogy a nemzeti bíróságnak milyen módon kell biztosítania az ezen irányelv alapján a fogyasztókat megillető jogok védelmét, ez nem változtat azon, hogy uniós harmonizáció hiányában a valamely szerződési feltétel állítólagos tisztességtelen jellegének vizsgálatára irányuló eljárásokra irányadó szabályok a tagállam jogrendjébe tartoznak, feltéve, hogy ezek a szabályok nem kedvezőtlenebbek a belső jog hatálya alá tartozó hasonló jellegű esetekre vonatkozókhoz képest (az egyenértékűség elve), és nem tehetik gyakorlatilag lehetetlenné vagy rendkívül nehézzé az uniós jog által biztosított jogok gyakorlását (a tényleges érvényesülés elve).[16]

41. A tényleges érvényesülés elvét illetően a Bíróság megállapította, hogy minden olyan esetet, amikor felmerül a kérdés, hogy valamely nemzeti eljárási szabály lehetetlenné vagy rendkívül nehézzé teszi-e az uniós jog alkalmazását, annak figyelembevételével kell megvizsgálni, hogy mi a helye e szabálynak az eljárás egészében, annak menetében, és mik a sajátosságai, valamint adott esetben azokat az alapelveket is figyelembe kell venni, amelyek a nemzeti jogrendszer alapjául szolgálnak, mint például a védelemhez való jog, a jogbiztonság elve és az eljárás szabályos lefolytatásának elve.[17]

42. Ezenkívül a Bíróság elismerte, hogy az a tény, hogy a fogyasztó csak akkor hivatkozhat a 93/13 irányelv által biztosított védelemre, ha bírósági eljárást indít, önmagában nem tekinthető a tényleges érvényesülés elvével ellentétesnek, mivel ez a védelem azon az előfeltevésen alapul, miszerint valamelyik szerződő fél előzőleg nemzeti bírósághoz fordult.[18] Mindazonáltal

12 Lásd: 2009. június 4-i Pannon GSM ítélet (C-243/08, EU:C:2009:350, 31. és 32. pont); 2020. június 4-i Kancelaria Medius ítélet (C-495/19, EU:C:2020:431, 37. pont).

13 Lásd: 2015. július 9-i Bucura ítélet (C-348/14, nem tették közzé, EU:C:2015:447, 42. pont).

14 Lásd: 2020. március 3-i Gómez del Moral Guasch ítélet (C-125/18, EU:C:2020:138, 44. pont).

15 Lásd: 2016. április 21-i Radlinger és Radlingerová ítélet (C-377/14, EU:C:2016:283, 50. pont).

16 Lásd: 2019. június 26-i Kuhar ítélet (C-407/18, EU:C:2019:537, 45. és 46. pont).

17 Lásd: 2021. április 22-i PROFI CREDIT Slovakia ítélet (C-485/19, EU:C:2021:313, 53. pont).

18 Lásd: 2015. október 1-jei ERSTE Bank Hungary ítélet (C-32/14, EU:C:2015:637, 63. pont).

a 93/13 irányelv 7. cikke (1) bekezdésének és a tényleges érvényesülés elvének fényében a fogyasztókkal kötött szerződésekben foglalt tisztességtelen feltételek alkalmazásának megszüntetésére irányuló megfelelő és hatékony eszközöknek olyan intézkedéseket kell magukban foglalniuk, amelyek lehetővé teszik a fogyasztók hatékony bírói jogvédelmét, biztosítva számukra a vitás szerződés bíróság előtti megtámadásának lehetőségét akár a végrehajtási szakaszban is, úgy hogy észszerű eljárási feltételek mellett a jogaik gyakorlása ne függjön olyan feltételektől, így többek között olyan határidőktől vagy költségektől, amelyek korlátozzák a 93/13 irányelv által garantált jogok gyakorlását. [19]

43. Különösen, a Bíróság megállapította, hogy a 93/13 irányelvben a fogyasztók részére biztosított jogok tényleges védelme csak akkor biztosítható, ha a nemzeti eljárási rendszer lehetővé teszi a fizetési meghagyásos eljárás vagy a fizetési meghagyás végrehajtási eljárásának keretében a szerződésben foglalt feltételek esetlegesen tisztességtelen jellegének hivatalból történő vizsgálatát. [20] Ezért, ha a nemzeti szabályozás nem írja elő a fizetési meghagyás végrehajtása iránti eljárás keretében az érintett szerződésben foglalt feltételek esetlegesen tisztességtelen jellegének bíróság általi, hivatalból történő értékelését, akkor e szabályozást úgy kell tekinteni, hogy az gátolja a 93/13 irányelv által megvalósítani kívánt védelem tényleges érvényesülését, feltéve hogy nem rendelkezik ilyen vizsgálatról a meghagyás kibocsátásának szakaszában, vagy – amennyiben e vizsgálatról kizárólag a kibocsátott meghagyással szemben emelt ellentmondás szakaszában rendelkezik – feltéve, hogy nem elhanyagolható annak a kockázata, hogy az érintett fogyasztók nem terjesztik elő a megkövetelt ellentmondást akár az erre vonatkozóan előírt különösen rövid határidő miatt, akár a jogi lépésnek a vitatott összeghez viszonyított költsége miatt, vagy akár azért, mert a nemzeti jogszabályok nem írják elő a jogaik terjedelmének meghatározásához szükséges információk fogyasztókkal való közlését. [21] A 93/13 irányelvvel tehát ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely lehetővé teszi a fizetési meghagyás kibocsátását anélkül, hogy a fogyasztó akár az eljárás egyetlen pontján is biztosítékkal rendelkezne a tekintetben, hogy sor kerül annak bíróság általi értékelésére, hogy a szerződés nem tartalmaz tisztességtelen feltételeket. [22]

44. A Bíróság továbbá az ideiglenes intézkedések jelentőségét is hangsúlyozta, beleértve a végrehajtási eljárás felfüggesztését, ha az ilyen intézkedések elrendelése szükséges a végrehajtás alapjául szolgáló szerződésben foglalt feltételek tisztességtelen jellegének érdemi vizsgálatára hatáskörrel rendelkező bíróság végleges határozata teljes érvényesülésének biztosításához. [23]

45. Például a 2019. június 26-i Kuhar ítéletben [24] a Bíróság megállapította, hogy a tényleges érvényesülés elvével összhangban értelmezett 93/13 irányelvvel ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely szerint a jelzálogjog érvényesítése iránti végrehajtási eljárásban a bíróság sem a fogyasztó kérelmére, sem hivatalból nem rendelkezik annak lehetőségével, hogy megvizsgálja, hogy a szerződési feltételek nem tisztességtelen jellegűek-e, és hogy ennek alapján felfüggessze a

[19] Lásd ebben az értelemben: 2019. június 26-i Kuhar ítélet (C-407/18, EU:C:2019:537, 57. pont).

[20] Lásd: 2018. szeptember 13-i Profi Credit Polska ítélet (C-176/17, EU:C:2018:711, 44. pont); 2019. november 6-i BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala Bucureşti és Secapital végzés (C-75/19, nem tették közzé, EU:C:2019:950, 25. pont).

[21] Lásd: 2018. szeptember 20-i Danko and Danková ítélet (C-448/17, EU:C:2018:745, 46. pont, valamint a rendelkező rész 2. pontja); 2019. november 6-i BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala Bucureşti és Secapital végzés (C-75/19, nem tették közzé, EU:C:2019:950, 26. pont). E tekintetben a Bíróság úgy ítélte meg, hogy a magas bírósági eljárási költségek önmagukban valószínűleg visszatarthatják a fogyasztókat a végrehajtási kifogás benyújtásától vagy a 93/13 irányelven alapuló jogok érvényesítése iránti kereset benyújtásától. Lásd: 2018. szeptember 13-i Profi Credit Polska ítélet (C-176/17, EU:C:2018:711, 68. pont); 2020. július 16-i Caixabank et Banco Bilbao Vizcaya Argentaria ítélet (C-224/19 és C-259/19, EU:C:2020:578, 98. és 99. pont).

[22] Lásd: 2018. szeptember 20-i Danko and Danková ítélet (C-448/17, EU:C:2018:745, 49. pont); 2019. november 6-i BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala Bucureşti és Secapital ítélet (C-75/19, nem tették közzé, EU:C:2019:950, 28. pont).

[23] Lásd: 2015. október 1-jei ERSTE Bank Hungary ítélet (C-32/14, EU:C:2015:637, 44. és 45. pont).

[24] C-407/18, EU:C:2019:537, 60–63. pont és 68. pont.

kért végrehajtást. Különösen, a Bíróság megállapította, hogy a fogyasztó azon lehetőségét, hogy a végrehajtás felfüggesztését kérje, nagyon szigorú eljárási feltételekhez kötik, valamint a hitelező kérelmére garancia nyújtásához, ami gyakorlatilag lehetetlenné teszi egy ilyen felfüggesztő intézkedés elérését, mivel valószínű, hogy egy fizetési hátralékban lévő adós nem rendelkezik a szükséges pénzügyi forrásokkal. A Bíróság hangsúlyozza továbbá, hogy az a tény, hogy a tisztességtelen feltételekre vonatkozó ellenőrzést utólagosan és adott esetben kizárólag azon érdemben eljáró bíróság végezheti el, amelyhez a fogyasztó keresetet nyújtott be, nyilvánvalóan nem elegendő ahhoz, hogy biztosítsa a fogyasztóknak a 93/13 irányelv által megkívánt védelmének teljes érvényesülését. Mivel a végrehajtás tárgyában eljáró bíróság nem függesztheti fel az eljárást, valószínű, hogy a jelzálogjoggal terhelt ingatlanra vezetett végrehajtást már azelőtt lefolytatják, hogy az érdemben eljáró bíróság meghozná határozatát, a fogyasztó így csak utólagos védelemben részesülhet, kártérítés formájában, amely védelem hiányos és nem elégséges, valamint nem tekinthető a 93/13 irányelv 7. cikkének (1) bekezdése értelmében a tisztességtelen feltételek alkalmazása megszüntetése sem megfelelő, sem hatékony eszközének.

46. Azt is egyértelművé kell tenni, hogy a 2019. november 6-i BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala Bucureşti és Secapital végzés [25] egy román jog szerinti végrehajtási eljárást érintett a polgári perrendtartásról szóló törvény 713. cikke (2) bekezdésének a 310/2018. sz. törvénnyel történő módosítását megelőzően felmerülő helyzetben. Ebben a végzésben a Bíróság megállapította, hogy a 93/13 irányelvvel ellentétes az a nemzeti szabályozás, amely 15 napos határidőt állapít meg, amelyen belül a fogyasztó a végrehajtási kifogás útján hivatkozhat a szerződési feltételek tisztességtelen jellegére, noha a nemzeti jog szerint a fogyasztónak joga van külön eljárást indítani, amelyre nem vonatkozik határidő, de amely nincs hatással a végrehajtási eljárásra. A Bíróság kiemelte, hogy amennyiben a végrehajtási eljárást a bíróság által a külön eljárásban hozott határozat meghozatala előtt befejezték, ez a határozat csak utólagos védelmet biztosított a fogyasztók számára, amely hiányos és nem elégséges a 93/13 irányelv tekintetében, és ezáltal ellentétes az irányelv 7. cikkének (1) bekezdésében foglalt célkitűzéssel.

47. Következésképpen, a fenti ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a 93/13 irányelv nem írja elő a tagállamoknak, hogy a tisztességtelen feltételek bíróság általi felülvizsgálata tekintetében egy meghatározott eljárási rendszert fogadjanak el, feltéve, hogy eleget tesznek az uniós jog szerinti kötelezettségeiknek, ideértve azt is, hogy tiszteletben tartják az egyenértékűség és a tényleges érvényesülés elvét, és ezáltal biztosítják, hogy a nemzeti bíróság eljárástól függetlenül elvégezze a szerződési feltételek esetleges tisztességtelen jellegének felülvizsgálatát. Szükség van arra, hogy az eljárás első vagy második bírája, aki akár a végrehajtás során, akár az ügy érdemében jár el, hivatalból folytasson le olyan felülvizsgálatot, amelyet a fogyasztó kezdeményezhet, amennyiben nincs jelentős kockázata annak, hogy a fogyasztó nem fogja igénybe venni a konkrét eljárásjogi utat, ezáltal kizárva annak lehetőségét, hogy a tisztességtelen feltételeket a bíróság a 93/13 irányelv alapján vizsgálja.

48. A Bíróság ítélkezési gyakorlatában kialakított ezen elvek fényében kell megvizsgálni a jelen ügy körülményeit.

[25] C-75/19, nem tették közzé, EU:C:2019:950, különösen 29–34. pont.

C. A Bíróság ítélkezési gyakorlatában kialakított elveknek a jelen ügy körülményeire való alkalmazása

49. Amint az az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból, valamint a román kormány és a Bizottság észrevételeiből kitűnik, a végrehajtási eljárás a jelen ügyben a következő jellemzőkkel rendelkezik.

50. Először is, nem vitatott, hogy a végrehajtási eljárás során a nemzeti bíróság sem hivatalból, sem a fogyasztó kérésére nem vizsgálja felül a szerződési feltételek tisztességtelen jellegét. Amint azt a román kormány jelezte, a végrehajtást jóváhagyó végzést meghozó nemzeti bíróság nem tagadhatja meg a végrehajtást arra hivatkozással, hogy a végrehajtható okiratot képező szerződésben tisztességtelen feltételek találhatók. Ezenkívül a polgári perrendtartásról szóló törvénynek a 310/2018. sz. törvénnyel módosított 713. cikkének (2) bekezdése értelmében azon eljárások során, amelyekben a fogyasztó vitatja a végrehajtást, a nemzeti bíróság sem hivatalból, sem a fogyasztó kérésére nem vizsgálhatja a szerződési feltételek tisztességtelen jellegét.

51. Másodszor, a fogyasztónak külön eljárást kell indítania, amelyre nem vonatkozik határidő, így a nemzeti bíróság megvizsgálhatja a végrehajtható okiratot képező szerződést annak megállapítása érdekében, hogy az tartalmaz-e tisztességtelen feltételeket.

52. Harmadszor, a végrehajtás felfüggesztése abban az esetben lehetséges, ha a fogyasztó külön eljárást indít.

53. Negyedszer, a végrehajtás addig történő felfüggesztése, amíg a bíróság a külön eljárásban végleges döntést nem hoz, nem automatikus. Ebben az eljárásban a fogyasztó kérheti a végrehajtás felfüggesztését, amelynek teljesítéséhez jogi feltételeknek kell megfelelnie, különös tekintettel a sürgősség igazolására, ha a felfüggesztést gyorsan kérik, biztosíték megfizetésével együtt, amelyet a követelés tárgyának értéke alapján számolnak, a Bizottság észrevételei szerint, amelyeket a román kormány sem vitatott.

54. Tekintettel arra, hogy a jelen ügyben nem merült fel olyan szempont, amely alapján az egyenértékűség elvével kapcsolatban kétségek merülhetnének fel, csak azt kell vizsgálni, hogy a szóban forgó nemzeti jogi szabályozás összhangban áll-e a tényleges érvényesülés elvével.

55. Elöljáróban rögzítem, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kiindulva komoly jelek utalnak arra, hogy a szóban forgó nemzeti szabályozás ellentétes a 93/13 irányelvnek a tényleges érvényesülés elvével összefüggésben értelmezett 6. cikkének (1) bekezdésével és 7. cikkének (1) bekezdésével.

56. Először is, meg kell említeni, hogy a nemzeti bíróság a végrehajtási eljárás egyetlen szakaszában sem vizsgálja felül hivatalból vagy a fogyasztó kérésére a végrehajtható okiratot képező szerződés feltételeinek esetleges tisztességtelen jellegét.

57. Másodszor, úgy tűnik, hogy jelentős annak kockázata, hogy az érintett fogyasztók elrettenthetők attól, hogy külön eljárást indítsanak és a végrehajtás felfüggesztését kérjék az eljárással járó költségek miatt, vagy mert nem tudnak az őket megillető jogokról, illetve nem tudják felmérni azok terjedelmét.

58. E tekintetben úgy tűnik számomra, hogy a fogyasztó elriasztható a végrehajtás felfüggesztése iránti kérelem benyújtásától, tekintettel arra, hogy az a követelés tárgyának értéke alapján kiszámított biztosíték megfizetéséhez kötött. Az ilyen követelmény úgy tekinthető, hogy gyakorlatilag lehetetlenné teszi egy ilyen felfüggesztő intézkedés elérését a gyakorlatban, mivel valószínű, hogy egy fizetési hátralékban lévő adós nem rendelkezik a megkövetelt biztosítékhoz szükséges pénzügyi forrásokkal. Valójában egy ilyen követelmény azt eredményezi, hogy minél magasabb azon hitelezői követelés értéke, amely állítólagosan tisztességtelen feltételeken alapulhat – amint azt a jelen eset szemlélteti, amely olyan követeléseket tartalmaz, amelyek lényegesen nagyobbak a szerződés összértékénél, amint azt a kérdést előterjesztő bíróság megjegyezte (lásd a jelen indítvány 17. pontját) – annál nagyobb a valószínűsége annak, hogy a fogyasztó nehezen kéri a végrehajtás felfüggesztését, vagy képtelen lesz erre.

59. Ilyen körülmények között, tekintettel a Bíróságnak a jelen indítvány 45. és 46. pontjában említett ítélkezési gyakorlatára, véleményem szerint valószínűnek tűnik, hogy a végrehajtási eljárás a bíróság külön eljárásban hozott határozatát megelőzően lezárul, így az érintett fogyasztók csak utólagos védelemben részesülnek, amely védelem hiányos és nem elégséges, és így a 93/13 irányelv 7. cikkének (1) bekezdése értelmében nem minősül a tisztességtelen feltételek alkalmazásának megszüntetésére irányuló megfelelő és hatékony eszköznek sem. Ezért egyetértek a Bizottság azon álláspontjával, miszerint ha azt a bírósági határozatot, amely megállapítja a szerződési feltételek tisztességtelen jellegét, kizárólag külön eljárásban lehet meghozni, fennáll annak a tényleges kockázata, hogy az ilyen bírósági határozatot már későn hozzák meg, és az hatástalan lesz.

60. Továbbá igaz, amint azt a román kormány is jelezte, hogy a Bíróság a végrehajtás felfüggesztésének lehetőségét nem mérlegelte a 2019. november 6-i BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala Bucureşti és Secapital végzésében,[26] amint az a jelen indítvány 46. pontjában már említésre került. Ez azonban véleményem szerint nem érvényteleníti azt a tényt, hogy a jelen ügy tárgyát képező szabályozás értelmében – amelyre ez a végzés nem vonatkozott – a nemzeti bíróság nem végzi el a végrehajtható okiratot képező szerződésben foglalt feltételek tisztességtelen jellegének felülvizsgálatát a végrehajtási eljárás keretében, hanem inkább csak később, ha egyáltalán, a fogyasztó által indított külön eljárásban végzi azt el a nemzeti bíróság, és ezért az olyannak tekinthető, mint amely nyilvánvalóan nem elegendő ahhoz, hogy biztosítsa a fogyasztók 93/13 irányelv által megkívánt védelmének teljes körű érvényesülését.

61. Következésképpen meg kell jegyezni, hogy a szóban forgó nemzeti szabályozás nem összeegyeztethető a tényleges érvényesülés elvével, mivel lehetetlenné vagy rendkívül nehézzé teszi annak a védelemnek az alkalmazását, amelyben a 93/13 irányelv e fogyasztókat részesíteni kívánja.

62. Megállapítom tehát, hogy a 93/13 irányelvnek a tényleges érvényesülés elvével összefüggésben értelmezett 6. cikkének (1) bekezdésével és 7. cikkének (1) bekezdésével ellentétes az alapügyben szóban forgóhoz hasonló nemzeti szabályozás.

[26] C-75/19, nem tették közzé, EU:C:2019:950.

VI. Végkövetkeztetés

63. A fenti megfontolásokra tekintettel azt javaslom a Bíróságnak, hogy a Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti (bukaresti 2. kerületi elsőfokú bíróság, Románia) által előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésre a következő választ adja:

A fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló, 1993. április 5-i 93/13/EGK tanácsi irányelv 6. cikkének (1) bekezdését és 7. cikkének (1) bekezdését a tényleges érvényesülés elve fényében úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amelynek értelmében a bíróság a végrehajtási kifogás keretében nem rendelkezik annak lehetőségével, hogy hivatalból vagy a fogyasztó kérésére vizsgálja, hogy a végrehajtható okiratnak minősülő lízingszerződésben foglalt feltételek tisztességtelenek-e, mivel a fogyasztó külön eljárást indíthat, amelyben a szerződés vizsgálható annak megállapítása érdekében, hogy az az ezen irányelv értelmében vett tisztességtelen feltételeket tartalmaz-e.